

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 328/2012-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. januára 2013 prerokoval sťažnosť M. B., B., zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. Nt 209/06 a takto

r o z h o d o l :

Konanie o sťažnosti M. B. z a s t a v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. I. ÚS 328/2012-8 z 27. júna 2012 bola na ďalšie konanie prijatá sťažnosť M. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Nt 209/06 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že napadnuté konanie sa začalo 21. júna 2006, keď na okresnom súde podal podľa § 393 a nasl. Trestného poriadku návrh na obnovu konania v trestnej veci sp. zn. 2 T 80/2001. O návrhu sťažovateľa nebolo ani po šiestich rokoch rozhodnuté, preto sa sťažovateľ obrátil so sťažnosťou na ústavný súd. V sťažnosti, ktorá bola ústavnému súdu doručená 14. júna 2012, sťažovateľ namietal predovšetkým neprimeranú dĺžku napadnutého konania, ktorú ovplyvnilo v počiatku nesprávne pridelenie veci sudkyňi JUDr. L. H., ktorá už vo veci sťažovateľa rozhodovala v prvom stupni. Sťažovateľ tiež poukázal na časté odročenie nariadených pojednávaní, ako aj na stratu pôvodného trestného spisu vo veci sťažovateľa. Sťažovateľ preto vyjadril názor, že napadnuté konanie je postihnuté prierahmi, čo má za následok porušenie jeho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3. V petite sťažnosti sťažovateľ navrhol vysloviť porušenie označených práv postupom okresného súdu, prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prierahov, vo veci urýchlene rozhodnúť a zároveň priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

4. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd výzvou z 28. augusta 2012 požiadal okresný súd, aby sa k prijatej sťažnosti vyjadril a zároveň aby doručil ústavnému súdu spis vo veci sťažovateľa. Okresný súd sa k sťažnosti vyjadril písomným podaním z 19. septembra 2012. Okresný súd však nepredložil ústavnému súdu spis vo veci sp. zn. Nt 209/06 s odôvodnením, že ho doručí dodatočne po termíne pojednávania určeného na 29. november 2012. Následne bol 20. decembra 2012 ústavnému súdu doručený z okresného súdu spis sp. zn. Nt 209/06 vedený vo veci sťažovateľa. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu, a teda priebehom napadnutého konania ústavný súd zistil, že sťažovateľ pred termínom verejného zasadnutia, ktoré bolo určené

na 29. november 2012, písomným podaním z 22. novembra 2012 zobral späť svoj návrh na obnovu konania v trestnej veci sp. zn. 2 T 80/2001. Okresný súd uznesením sp. zn. Nt 209/2006 z 29. novembra 2012 podľa § 396 ods. 8 Trestného poriadku vzal na vedomie sťažovateľovo späťvzatie návrhu na povolenie obnovy. Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná. Z toho preto vyplýva, že sťažovateľ späťvzatím návrhu na povolenie obnovy konania vyjadril svoju vôľu, aby o ňom okresný súd už nekonal.

5. Z pohľadu konania a rozhodovania ústavného súdu bolo podstatným zistenie, že sťažovateľ svoj návrh na povolenie obnovy konania, na základe ktorého sa napadnuté konanie začalo, zobral späť. Sťažovateľ svojím prejavom vôle zapríčinil, že jeho návrh na povolenie obnovy konania z 21. júna 2006 už nebude prerokovaný. Okresný súd tento právny úkon sťažovateľa vzal uznesením z 29. novembra 2012 na vedomie, ktoré sa svojimi účinkami rovná zastaveniu napadnutého konania.

6. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv podľa ústavy a dohovoru ústavný súd predovšetkým konštatuje, že pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 28/01, I. ÚS 257/08). Účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov vymedzil ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre tak, že „Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa

rozhodnutia štátneho orgánu. Až právoplatným rozhodnutím sa vytvára právna istota.“ (II. ÚS 26/95).

7. V prerokovávanom prípade sa síce sťažovateľ nachádzal podľa jeho tvrdení v stave právnej neistoty v čase podania sťažnosti ústavnému súdu, ako aj v čase, keď ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti však už bolo napadnuté konanie fakticky zastavené, pretože sťažovateľ svoj návrh na povolenie obnovy konania zobral späť, čím vyjadril svoju vôľu, aby okresný súd o jeho návrhu na povolenie obnovy ďalej nekonal a nerozhodoval.

Zo zmyslu a účelu konania o ústavnej sťažnosti o namietanom porušení základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote možno podľa ústavného súdu vyvodiť, že nevyhnutnou podmienkou pre konanie a rozhodovanie ústavného súdu v tomto type konania je záujem sťažovateľa na prerokovaní jeho veci bez zbytočných prietáhov či v primeranej lehote, ktorý by mal byť u sťažovateľa prítomný po celú dobu konania. Tomu preto odporuje prejav vôle sťažovateľa vo forme späťvzatia návrhu, pretože ním sťažovateľ vyjadruje, že z rôznych dôvodov už nemá záujem na tom, aby súd či iný štátny orgán o jeho návrhu ďalej akokoľvek konal a rozhodoval. Keďže zákon o ústavnom súde v ustanoveniach upravujúcich konanie o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy (§ 49 až § 56) bližšie neupravuje dôsledky, ktoré nastanú v prípade späťvzatia návrhu, ktorým sa napadnuté konanie začalo, bolo nevyhnutné primerane na vec aplikovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

8. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (alebo Trestného poriadku).

Podľa § 103 Občianskeho súdneho poriadku kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

9. Zistenie ústavného súdu o tom, že sťažovateľ svoj návrh zobral späť, t. j. o tom, že sťažovateľ už nemá záujem na prerokovaní svojej veci bez zbytočných prietáhov či primeranej lehote, predstavuje neodstrániteľný nedostatok pre konanie ústavného súdu o sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, späťvzatím návrhu na povolenie obnovy, ktorým sa napadnuté konanie začalo, odpadol predmet konania pred ústavným súdom. Ústavný súd preto vychádzajúc z § 31a zákona o ústavnom súde aplikoval primerane ustanovenia § 103 a § 104 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a konanie o sťažnosti sťažovateľa zastavil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2013